

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 543/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Sedlákom, MBA, LL.M., Kukučínova 19, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžk/28/2018 zo 16. mája 2019 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/158/2013-188 zo 17. októbra 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 11. septembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada finančné zadostučinenie 15 000 eur a náhradu trov konania.

II.

2. Sťažovateľ bol zamestnaný v stálej štátnej službe vo funkcii referenta špecialistu oddelenia hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru [REDAKOVANÉ] Personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) z 9. januára 2013 bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), keďže porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. K uvedenému malo dôjsť tým, že počas výkonu štátnej služby bol 20. novembra 2012 podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov pracovníkmi odboru sťažností a kontroly výkonu štátnej služby, úradu kontroly, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s pozitívnym výsledkom. Sťažovateľ podal proti personálnemu rozkazu rozklad, o ktorom rozhodol minister vnútra rozhodnutím č. SLV PS-PK-30/2013 z 11. apríla 2013 tak, že rozklad zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

3. Sťažovateľ sa domáhal preskúmania zákonnosti tohto rozhodnutia žalobou podanou na krajskom súde. Krajský súd prvým rozsudkom z 24. marca 2015 napadnuté rozhodnutie ministra vnútra zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd však tento rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V poradí druhým rozsudkom č. k. 5S/158/2013-188 zo 17. októbra 2017 krajský súd sťažovateľovu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd konštatoval, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav, vysporiadal sa s predloženými dôkazmi a vyvodil z nich správne závery. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy videl krajský súd v tom, že napriek oboznámeniu sa so sprísnenými opatreniami v súvislosti s požívaním alkoholu (nulová tolerancia) sťažovateľ vykonával štátnu službu pod vplyvom alkoholu a bol oboznámený s tým, že za porušenie zvlášť hrubým spôsobom je považovaná skutočnosť, ak sa u príslušníka pri nástupe do služby, ako aj počas výkonu služby zistí, že je pod vplyvom alkoholu. Krajský súd považoval za osvedčenú aj druhú podmienku, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

4. Proti druhému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol. Pokiaľ ide o namietanú diskrimináciu, pochybenia pri vykonaní dychovej skúšky, procesné pochybenie spočívajúce v zastavení disciplinárneho konania a neprimeranú prísnosť rozhodnutia, najvyšší súd konštatoval, že predmetom prieskumu môžu byť len námietky vznesené v žalobe, ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí. Najvyšší súd ustálil, že vzhľadom na to, že prepustenie zo služobného pomeru nie je druhom disciplinárnych opatrení upravených v § 53 zákona č. 73/1998 Z. z., sa na konanie správneho súdu nevzťahujú požiadavky správneho trestania. Sťažovateľ podľa najvyššieho súdu nevzniesol v administratívnom konaní námietky spochybňujúce skutkové závery tvoriace podklad rozhodnutia. Pritom najvyšší súd poukázal na vyjadrenia z 20. novembra 2012, 6. decembra 2012 a 1. januára 2013 a výsluch sťažovateľa z 11. decembra 2012, v ktorých skutkový stav nespochybnil, vyjadril ľútosť a uviedol, že je pripravený niesť následky za svoje chovanie. V rozklade z 23. januára 2013 sťažovateľ okrem iného pre úplnosť a na podporu svojich tvrdení uviedol, že podľa jeho názoru dychová kontrola vykazovala znaky nedôslednosti (keďže nebol stotožňovaný a mohol výstup z nej podpísať ako iná osoba), čo mohol namietať už pri jej vykonaní, čo však najvyšší súd vyhodnotil ako konštatáciu možného alternatívneho postupu sťažovateľa. Napriek uvedenému sa najvyšší súd k týmto námietkam vyjadril. Námietku, že sťažovateľ bol diskriminovaný postupom žalovaného, ktorý napriek nulovej tolerancii alkoholu prepustil len štyroch príslušníkov, aj keď bola pozitívna dychová skúška v jedenástich prípadoch, považoval najvyšší súd za nedôvodnú, keďže sťažovateľ neuviedol žiaden diskriminačný faktor. Najvyšší súd tak nemal skutkový podklad na posúdenie

a vyhodnotenie tejto námietky. Samotný odlišný výsledok ešte neznamená diskrimináciu. Najvyšší súd doplnil, že žalovaný nemal v napadnutom rozhodnutí dôvod zaoberať sa touto námietkou, keďže v administratívnom konaní nebola vznesená. Poukázal na skutočnosť, že dôvod odlišného postupu vyplýva z administratívneho spisu. Podľa najvyššieho súdu bola rozhodným faktorom opakovaná dychová skúška a tam sledovaná klesajúca tendencia obsahu alkoholu v dychu. Príslušníci, ktorí pri opakovanej dychovej skúške nafúkali 0,10 mg/l a viac, boli prepustení, tí ktorí nafúkali menej, prepustení neboli. Námietky o nedodržaní metodiky pri vykonaní dychovej skúšky, ktoré boli prvýkrát vznesené až v súdnom konaní, považoval najvyšší súd za účelové a právne irelevantné. Prihliadol na to, že z administratívneho spisu vyplýva postup dychovej skúšky, evidencie a verifikácie výstupov, jeho obsahom je aj certifikát použitého dychového analyzátor. Najvyšší súd ďalej uviedol, že v sťažovateľovom prípade nebolo prepustenie z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. podmienené predchádzajúcim disciplinárnym konaním. Tým, že vo veci začalo konanie o prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru, odpadol dôvod na jeho disciplinárne potrestanie. Forma rozhodnutia o zastavení disciplinárneho konania nie je spôsobilá zasiahnuť do práv sťažovateľa. Najvyšší súd neposudzoval namietanú prísnosť napadnutého rozhodnutia, keďže posudzovaná správna úvaha podľa jeho názoru nevybočovala z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, neodporuje zásadám logiky, najmä s ohľadom na judikovanú nulovú toleranciu alkoholu v prípade ozbrojených zločiek. Doplnil, že svedomité plnenie úloh policajta pri výkone štátnej služby nemôže ospravedlňovať protiprávne konanie policajta ani byť poľahčujúcou okolnosťou pre miernejšie posúdenie porušenia služobnej disciplíny. Zákon č. 73/1998 Z. z. ustanovuje vyššiu mieru zodpovednosti a kladie na policajtov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru oproti ostatným pracovníkom a tomu musia zodpovedať aj vyššie možnosti postihu. Najvyšší súd konštatoval, že v sťažovateľovom prípade boli kumulatívne splnené predpoklady na jeho prepustenie (porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby, keďže je v celospoločenskom záujme, aby štátna služba bola policajtom vykonávaná riadne, čím správanie sťažovateľa nebolo).

III.

5. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces tým, že napadnuté rozhodnutia krajského a najvyššieho súdu javia znaky arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti, právnej nesprávnosti, nepresvedčivosti a vnútorných logických rozporov, keďže nedali ústavne konformným spôsobom odpoveď na námietky uvedené v žalobe z dôvodu zúženého a formalistického prístupu k prieskumu napadnutého rozhodnutia. A to na základe vlastnej judikatúry najvyššieho súdu, podľa ktorej môžu byť predmetom prieskumu iba tie námietky vznesené v žalobe, ktoré boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, nie námietky nové, uplatnené po prvýkrát v žalobe. Sťažovateľ tvrdí, že súdy mali preskúmať, či vôbec mal možnosť argumentovať týmito námietkami skôr, keďže nemal vedomosť o správnej úvahe žalovaného vo vzťahu k ostatným príslušníkom, ktorí mali pozitívny výsledok dychovej skúšky. Uvedený postup spočívajúci v koncentrácii námietok navyše nevyplýva ani z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, Správneho súdneho poriadku, Správneho poriadku ani žiadneho hmotnoprávneho predpisu a v tejto súvislosti poukázal na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 492/2012-49 z 11. septembra 2013. Uvedeným postupom súdy nevenovali dostatočnú pozornosť samotnému hodnoteniu vykonaného dokazovania (namietanej správnej úvahe)

a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu nesprávne právne posúdili samotný postup žalovaného, ktorý javí znaky svojvôle, nepreskúmateľnosti správnej úvahy či vnútorných logických rozporov a ktorým žalovaný porušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Sťažovateľ argumentuje aj tým, že konanie sa začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a dokončilo sa podľa Správneho súdneho poriadku. Keďže je presvedčený, že v jeho veci ide o správne trestanie, mohli sudy vykonať širší prieskum, keďže Občiansky súdny poriadok nerozlišoval druhy správnych žalôb ako Správny súdny poriadok a podľa § 491 Správneho súdneho poriadku nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by bol v neprospech žalobcu. Z toho vyvodzuje, že sudy neboli nutne viazané zisteným skutkovým stavom ani procesnými námietkami. Sťažovateľ mal očakávanie, že žalovaný bude voči nemu postupovať zákonným spôsobom, čo sa nestalo a porušovatelia tento postup schválili.

6. Porušenie práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní vidí sťažovateľ v tom, že jeho námietku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a diskriminácie sudy nehodnotili z údajného nedostatku možnosti na prieskum. Porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa sťažovateľa spočíva jednak v nerovnakom prístupe voči všetkým príslušníkom, ktorí mali pozitívny výsledok dychovej skúšky na prítomnosť alkoholu v dychu, a na druhej strane aj vo vlastnom prelomení zásady nulovej tolerancie alkoholu, na ktorú sa odvolával žalovaný a najvyšší súd tvrdí, že jej porušenie je jednoznačným a judikovaným dôvodom na skončenie služobného pomeru. Sťažovateľ tvrdí, že zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) neobsahuje postup, ako oznámiť diskrimináciu. Podľa jeho názoru preto postačuje dostatočne presne uviesť len skutkové okolnosti týkajúce sa nerovnakého postupu a označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Podľa sťažovateľa bol žalovaný povinný sa vecou zaoberať, či dokonca preukázať, že túto zásadu neporušil, čo odvodzuje od skutočnosti, že v žalobe oznámil žalovanému a súdu skutočnosti, z ktorých možno usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Žalovaný sa tým vôbec nezaoberal, čo sudy nevyhodnotili ako problém, formalisticky aplikovali zásady súdneho prieskumu, čím dospeli k nesprávne právne posúdeniu. Doplnil, že samotný zákon č. 73/1998 Z. z. obsahuje v § 2a ustanovenia o zaručení práv v zmysle antidiskriminačného zákona, čím sa mal žalovaný riadiť, a ak zo svojej činnosti vedel, že nepostupuje rovnako, neobstojí konštatovanie o nedostatočnej procesnej námietke sťažovateľa.

IV.

7. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

8. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s judikatúrou najvyššieho súdu, podľa ktorej predmetom prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe, ktoré boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, s ktorým sa musel žalovaný vysporiadať v druhostupňovom rozhodnutí napadnutom žalobou. Ako sťažovateľ správne poukázal, ústavný súd už v súvislosti s uvedeným názorom vyslovil ústavnú neudržateľnosť diametrálne odlišnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu v predmetnej otázke a zároveň konštatoval, že vzhľadom na princíp subsidiarity nie je jeho úlohou určiť, ktorý z odlišných právnych názorov je správny, pretože zjednotenie rozhodovania je v pôsobnosti všeobecných súdov (I. ÚS 492/2012).

9. Túto argumentáciu použil až najvyšší súd v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Krajský súd konajúci o správnej žalobe námietku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania vznesenú sťažovateľom považoval za nedôvodnú z iných dôvodov, keď uviedol, že sťažovateľ síce namietal, že žalovaný iným spôsobom pristupoval k jeho potrestaniu než k potrestaniu ďalších príslušníkov, uvedené však v žalobe nijak nekonkretizoval, pričom súdu nemôžu byť známe bližšie okolnosti nekonkretizovaných príslušníkov a na základe takto všeobecnej námietky jej nebolo množné vyhovieť.

10. Najvyšší súd k tejto námietke doplnil, že je nedôvodná, keďže sťažovateľ neuviedol žiadny diskriminačný faktor v zmysle § 2 antidiskriminačného zákona, a preto nemal skutkový podklad, aby námietku posúdil a vyhodnotil. Ak sťažovateľ tvrdí, že iný príslušník pri výkone štátnej služby pod vplyvom alkoholu nebol prepustený, vzhľadom na judikovaný záver (porušenie nulovej tolerancie alkoholu v prípade ozbrojených zločínok je dôvodom na skončenie služobného pomeru), možno za predpokladu existencie diskriminačného faktora považovať za pozitívnu diskrimináciu, čo však nespôsobuje zásah do práv sťažovateľa. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nemal dôvod touto námietkou zaoberať, keďže v administratívnom konaní vznesená nebola. Podľa najvyššieho súdu dôvod odlišného postupu pritom vyplýva z administratívneho spisu. Bola ním opakovaná dychová skúška a tam sledovaná klesajúca tendencia obsahu alkoholu v dychu, pričom za hraničnú hodnotu považoval 0,10 mg/l. Príslušníci, ktorí nafúkali viac, boli prepustení.

11. Správny súd nie je skutkovým súdom, a preto v konaní v rámci správneho súdnictva nemôže ani teoreticky dôjsť k prechodu dôkazného bremena na žalovanú stranu, ako to antidiskriminačný zákon predpokladá v sporových konaniach, v ktorých prebieha dokazovanie na ustálenie skutkového stavu. Rozhodovanie súdu v rámci správneho súdnictva teda ani nemožno považovať za antidiskriminačný spor. Na zdôraznenie už uvedeného ústavný súd poukázal aj na § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, ktorý stanovuje subsidiárnu pôsobnosť Civilného sporového poriadku na konanie v antidiskriminačných sporoch, a nie Správneho súdneho poriadku (II. ÚS 585/2020).

12. V antidiskriminačných sporoch dôkazné bremeno neťaží len a výlučne žalovanú stranu, ale ťaží aj žalobcu. Žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno ohľadne skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, resp. porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je jeho rasa či etnická príslušnosť (pôvod). Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Uvedenú postupnosť prechodu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného je potrebné pokladať za zrejmu a nespornú. To, či žalobca v takomto spore unesie svoje dôkazné bremeno, záleží od výpovednej hodnoty ním predložených dôkazných prostriedkov (II. ÚS 65/2007).

13. Zároveň možno poukázať aj na judikatúru všeobecných súdov, podľa ktorej diskrimináciou nemôže byť zákonný postih za porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zákona č. 73/1998 Z. z. a interných predpisov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, s ktorých obsahom bol žalobca preukázateľne oboznámený a napriek tomu ich porušil, čo viedlo k jeho prepusteniu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/87/2015 zo 14. marca 2018).

14. Napokon v uznesení č. k. II. ÚS 161/2018-13 z 22. marca 2018 ústavný vyslovil právny názor, že právne predpisy (rozkaz ministerstva a nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky) znamenajú zavedenie princípu nulovej tolerancie vo vzťahu voči výkonu služby policajta pod vplyvom alkoholu a vyplýva z nich, že výkon služby pod vplyvom alkoholu sa bez ďalšieho považuje za dôvod na prepustenie zo služby v Policajnom zbore, pričom rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa, ktorý bol tak ako sťažovateľ jedným zo štyroch príslušníkov prepustených zo štátnej služby na základe pozitívneho výsledku dychovej skúšky vykonanej 20. novembra 2012 (obdobne aj uznesenie č. k. I. ÚS 63/2020-16 zo 4. februára 2020).

15. Z uvedeného je zrejmé, že na námietku sťažovateľa, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, súdy reagovali, a to spôsobom, ktorý nie je v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov a ústavného súdu.

16. To isté platí aj vo vzťahu k namietanému priebehu dychovej skúšky, k okolnostiam ktorej sa vyjadril krajský súd, keď považoval za preukázaný skutkový stav vyplývajúci z administratívneho spisu, že 20. novembra 2012 bol sťažovateľ podrobený dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu a bolo uňho zistené o 10,52 h 0,20 mg/l v prepočte 0,42 promile alkoholu v dychu a o 11,52 h 0,11 mg/l v prepočte 0,23 promile alkoholu v dychu. Konštatoval, že sťažovateľ nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by tieto zistenia vyvrátil, sťažovateľ bol oboznámený s obsahom spisu a mal možnosť sa k nemu vyjadriť. Najvyšší súd v odseku 23 napadnutého rozsudku nad rámec odôvodnenia krajského súdu argumentoval, že sťažovateľ v rámci administratívneho konania výsledok dychovej skúšky akceptoval. Poukázal aj na vyjadrenia sťažovateľa, z ktorých vyplýva, že skutkový stav nespochybnil, vyjadril ľútosť a uviedol, že je pripravený niesť následky za svoje chovanie.

17. Z uvedeného vyplýva, že napriek prezentovanému názoru najvyššieho súdu, že predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe, ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu, s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať, krajský súd nad rámec uvedeného tieto žalobné námietky vyhodnotil, pričom všetky považoval za nedôvodné a s týmto záverom sa najvyšší súd stotožnil, čo v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil. Preto nebol dôvod zaujať postoj k abstraktne formulovanému názoru najvyššieho súdu, že v rámci súdneho prieskumu možno predniesť iba také námietky, ktoré boli uplatnené už v správnom konaní. Krajský súd z toho názoru nevychádzal a v prospech sťažovateľa sa vysporiadal so všetkými jeho námietkami.

18. Sťažovateľ tvrdí, že v jeho veci neboli súdy viazané návrhom ani skutkovým stavom zisteným v administratívnom konaní, keďže podľa neho sa na jeho vec vzťahujú zásady správneho trestania. Najvyšší súd uviedol, že napriek tomu že rozhodnutie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru sa môže javiť ako forma sankcie za porušenie pracovnej disciplíny, zo systematického začlenenia prepustenia zo služobného pomeru do IX. časti zákona č. 73/1998 Z. z. (skončenie služobného pomeru) oproti III. časti tohto zákona (služobná disciplína a disciplinárna právomoc) a z dôvodu, že prepustenie zo služobného pomeru nie je súčasťou § 53 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré stanovuje druhy disciplinárnych opatrení, sa na konanie nevzťahujú požiadavky správneho trestania.

19. Napriek tomu, že v rozsudku č. k. 2Sžo/77/2014 z 29. júna 2016 najvyšší súd, naopak, vyslovil, že konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. je svojou povahou sankčným disciplinárnym konaním a prepustenie zo služobného pomeru je v materiálnom zmysle administratívnym trestom, v prejednávanej veci považoval ústavný súd za rozhodujúce, že najvyšší súd a zároveň aj krajský súd ústavne vyhovujúcim spôsobom vysvetlili, prečo považovali správnym orgánom zistený skutkový stav za preukázaný, a sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol, či a aké zásady správneho trestania mali byť v administratívnom a následne v správnom súdnom konaní porušené. Nebolo zistené, že by v tejto súvislosti došlo k zásahu do základných práv sťažovateľa. Aj keby mal ústavný súd odlišný názor v porovnaní s najvyšším súdom na zaraditeľnosť sťažovateľovej žaloby do skupiny žalôb vo veci správneho trestania, zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie by mohli viesť k výsledku, v rámci ktorého by najvyšší súd svoj všeobecne formulovaný názor opravil (zahrnul by sťažovateľovu žalobu do kategórie žalôb vo veciach správneho trestania), avšak kasačnú sťažnosť by aj tak zamietol, keďže vo veci sťažovateľa nezistil dôvody na revíziu skutkových zistení žalovaného správneho orgánu (na ktorú je v konaní o žalobách vo veciach správneho trestania oprávnený).

20. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, čo však nie je prípad sťažovateľa. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je dostatočne odôvodnený, presvedčivý a z ústavnoprávneho pohľadu akceptovateľný. Najvyšší súd dal sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom odpoveď na námietky uvedené v žalobe a následne v kasačnej sťažnosti. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa napadnutého rozsudku najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde

Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný v konaní podľa Správneho súdneho poriadku, ktoré je budované na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam krajských súdov je možné podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 33/2018, IV. ÚS 267/2018). V posudzovanej veci o kasačnej sťažnosti sťažovateľa najvyšší súd rozhodol meritórne, teda tak, že ju podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa napadnutého rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu